Acatistul Sfântului Ioan, bogoslovul (al doilea acatist)

(26 septembrie /8 mai)

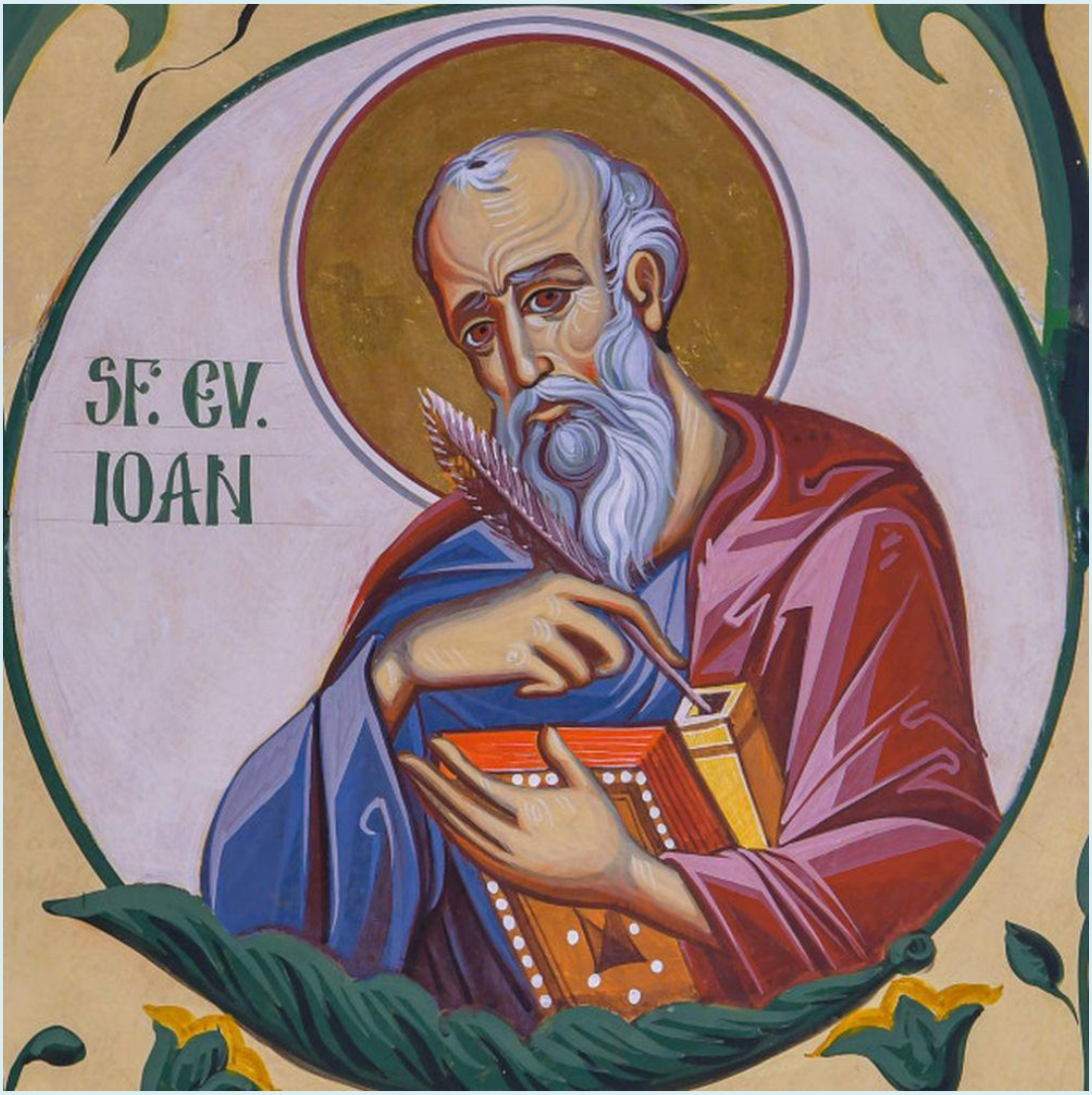

Sfântul apostol şi evanghelist Ioan (26 septembrie / 8 mai):

https://www.academia.edu/43085158/Sf%C3%A2ntul_apostol_%C5%9Fi_evanghelist_Ioan_26_septembrie_8_mai_

https://archive.org/details/sf.-ap.-si-evanghelist-ioan

***

Materiale despre Sfântul apostol şi evanghelist Ioan:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-ap-%C5%9Fi-evanghelist-Ioan

https://archive.org/details/@steaemy?query=apostol+%C5%9Fi+evanghelist+Ioan

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=evanghelist+Ioan+

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă

dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.
Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condac 1

Arzătorule sfânt, rob al harului dulce nespus şi verhovnic al iubirii de smarald a lui Iisus, bătrân alb cu petalonul tainicei arhierii şi dascăl de tâlc al pecetluitei bogoslovii, primeşte-ne sub dreptarul crinului împărătesc. Punerea mâinilor în creştet ne-o luminează şi la virginitatea Cerului ne înfiază, ca să-ţi cântăm de tot istovul din sfinţenia lăudării: ***Bucură-te, Ioan, bogoslovul, părinte al binecuvântării!***

Icos 1

Binecuvânta-vom pe toţi cei ce ne urăsc sau iubesc, noianul binecuvântării totul să înece. Din binecuvântare lumile se-ndumnezeiesc, cel ce binecuvântează în Dumnezeu petrece. Binecuvântarea-i zăbavă bine dăruită, cât şi săgeată învăpăiată a marelui salt. Binecuvântarea, cruce peste creştet sădită, revarsă în noi harul Numelui Celui Preaînalt. Dar binecuvântarea îi şi adâncă plecare, genunche ce s-a închinat smereniei celuilalt, ca să ajungă aşijderi cea mai de sus închinare a îngerilor, Preacuratei şi Preasfântului Duh. Binecuvântează dar, ca să-mi cutez sfânta lucrare, ca dintr-un zbor să-ţi cânt, cu tot sufletul în văzduh:
Bucură-te, al inimii rugătoare bogoslovitor apostol;
Bucură-te, al minţilor cutezătoare oblăduitor prestol;
Bucură-te, al prezbiterilor celor albi centenar cunună;
Bucură-te, al Predaniei celei arcane verigă străbună;
Bucură-te, părintească bunătate cu sfânt iscusit dăruită;
Bucură-te, aloi de harismă la preoţie acoperită;
Bucură-te, lacrimă de pe mâinile sfinţitoare;
Bucură-te, belşug de blândeţe pentru lăuntrica aflare;
Bucură-te, străluminare de mir necesară înnoirilor;
Bucură-te, pecete de gnoză însemnată asupra fiilor;
Bucură-te, că dat ţi-e să păstrezi cheile şi sicriul lucrării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 2

Clari, cei douăzeci şi patru de bătrâni ai Cerului, din tronurile lor, larg inel în jurul Mielului, cu arcul minţii adunat inimii slăvitoare, la cel mai împlinitor mod de muzicalizare şi aplecaţi cu fruntea peste limpezi alăute, zic, furaţi de mierea rostirii lor neîncăpute: precum sfânta Răstignire în piscul pironirii, viaţa e o uimire la treptele dăruirii. Imnul acesta al lor, strălucitor mărgăritar, curge unduind ecoul firmamentului de cleştar. Şi alăutele sub arcuri îi cresc taluzul plin, ca o cascadă înzăpezită a marelui Amin. Iar noi, cutremuraţi, grăbim a ne alătura, lângă tine, Sfânt Ioane, cu acest: ***Aliluia!***

Icos 2

De dincolo de cerul minţii, zăpor luminos întru amiaza oglinzilor mele, Domnul Hristos, prea înnoitoarea Ta venire m-a însorit şi Te cetesc cu desluşire, ca orbul limpezit. De sub şapte coarne ale cununii Tale de spini, drept, lin, fără cusur, în straiul alb de lână şi in, deschis de sub şapte străluminări de răpire, rănile învierii şi stelara Ta privire, Te văd Agneţ luminos în dragoste de neînvins, în faţa tronului aievea, ca în Apocalips. Mă-nfaşă, scutec de lumină, Dumnezeirea Ta şi plin de dragoste îndrăznesc să strig: Maranata! Şi neîntinatei cuviinţe ca să nu-i luăm nimic, tot pentru Domnul să-l cinstim şi pe al Său ucenic!
Bucură-te, văzătorule, că ai sărutat şi păstrat Sfântul Chip;
Bucură-te, iconar iscusit, c-ai prins în scris Obrazul Arhetip;
Bucură-te, că înştiinţai Sfânta Faţă cu amănunt şi măsură;
Bucură-te, c-ai iscălit caligraf dumnezeiasca trăsătură;
Bucură-te, că din slova ta am înţeles rostul sfintei pecetluiri;
Bucură-te, că şi în noi ai trezit starea sfintei închipuiri;
Bucură-te, că peste mintea spălată, Sfântul Obraz înlăcrimăm;
Bucură-te, că-n inima curată cu Sfântul Trup ne cuminecăm;
Bucură-te, c-am sărăcit mintea în duh cei cinci trandafiri să-i primim;
Bucură-te, că pentru sfânta Icoană, toate icoanele zvârlim;
Bucură-te, c-am înhumat şi întru noi Sfântul Grăunţ al întrupării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 3

Evanghelist prea treaz, alăuta Dumnezeirii tu, Sfinte Ioane, alb ibovnic al strălucirii, slavosloveşti măiestrit sfânta suită slavă, ce-a binevoit pe veac, smerind pe oglinda-i gravă, aurul Sfântului Chip, Spic sfânt cu raze anume luminează în mir pe tot omul ce vine în lume. Acest sclipitor repeziş peste margini şi minte, răsăritul de sus al rugăciunii nesfârşite, pe acest cer al dimineţii înţelegătoare, ce ar trebui dorit cu nestinsă însetare, cântă-l ca din bogăţia bogosloviei tale în undele de har ale gândirii muzicale, de neprihănit auz să ni-l putem apropia şi sub taborica-I rouă să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icos 3

Fără fundul cel de mătase din noaptea albastră, senin în creştet ne ţine, tâlc pe potriva noastră. Că vezi marea umbră de aur a Domnului plutind, prin Galileea stelarelor colburi strălucind. Şi-a trupului nostru casă cu candelă şi vatră, deschisă îl aşteaptă, cu şase vase de piatră. Sfinte Ioane, fii şi nouă marele înger nun, umple vasele goale, dă-ne al minunii zăbun. Domnul şi nouă să ne preschimbe apa simţirii, din izvoarele trezviei în porfira nuntirii. Sorbind paharul vieţii, nupţiala licoare şi în noi să rodească floarea preschimbătoare. Şi-ndumnezeindu-ne fiecare simţ în parte îţi cântăm podobii la stările încununate:

Bucură-te, c-ai umplut primul chip, simţul major al plinirii de Duh;
Bucură-te, melod la paradisiac auz şi inelar văzduh;
Bucură-te, c-ai umplut chip secund, simţul acvilin de agerime;
Bucură-te, ochi al vederilor de la teoretica înălţime;
Bucură-te, c-ai umplut chip terţin, măreţe simţ al sacrelor mâini;
Bucură-te, că te-ai hărnicit pe Dumnezeu din pipăit să-L aduni;
Bucură-te, c-ai umplut chiup cvadrig, simţul gustului euharist;
Bucură-te, că Sfânta Hrană are înţeles şi rost realist;
Bucură-te şi pentru chipul cuvânt, simţul rugăciunii cel de minte;
Bucură-te, că ne sui în melcul de parfum al cunoaşterii sfinte;
Bucură-te, că viem şi al şaselea simţ raic, centrul închinării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 4

Golul acel de mare preţ, prins în fericitul metal, acel giuvaer sfânt, cinstitul Pocal pascal al casei din Arimateea I L-au pus la cină Iisus Domnul, în el, cu un cuvânt de lumină, a preschimbat vinul în sfânt Sângele Său de taină, chiar viaţa lui Dumnezeu, sub a vinului haină. Sfinte Ioane, sfânt ceasul acela înveşnicit, când obrazul pe inima Domnului ţi-ai odihnit, adeverează minunea cum ultimul vin băut e întâiul sânge ce singur jertfa Şi L-a făcut. Şi înţelegând întâietatea liturgicei trăiri, ne-nspăimântăm de frumuseţea misticei dăruiri. Primeşte-ne dar, cereşte, iar a ne alătura lângă tine, Sfânt Ioane, cu acel: ***Aliluia!***

Icos 4

Hotărâtoare normă, cardinală mântuirii, urmează-n asemănare izvoadele iubirii. Umblarea aceasta-n dâra tălpilor strălucitoare cere totuşi şi trecerea prin marea strâmtoare. E drumuirea în noapte, dincolo de vămi şi vad pân-la cele trei catisme: la iesle, cruce şi iad. Un ceas e firav; trebuincios naşterii profunde, la fundul de neant al credinţei să ne scufunde. Un ceas e crud şi dezveleşte giulgiul cuvios, să ne-nspăimânte cu faţa de mormânt a lui Hristos. Şi-i ceasul demoniac, pân-la scrâşnirea dinţilor, la statornicia sfintei apatii trebuitor. Tu ne cunoşti lăuntricul apocalips, Părinte! învaţă-ne să-l biruim ca să-ţi cântăm fierbinte:
Bucură-te, c-ai cunoscut Puterea Domnului în Ghetsimani;
Bucură-te, că părtaş ai fost făcut potirului sfintei agonii;
Bucură-te, c-ai trăit crucea la cea mai dăruită amărăciune;
Bucură-te, că ai aflat durerii faţa ei de rugăciune;
Bucură-te, că ţi-ai dorit şi prin inima ta suliţa să spargă;
Bucură-te, că ai fost martor neumbrit la răstignirea întreagă;
Bucură-te, că te-ai plinit din milostivirea pogorământului;
Bucură-te, c-ai agonisit sfânta isihie a mormântului;

Bucură-te, că Domnul a coborât soare adânc de miezul nopţii;
Bucură-te, că Domnul trecu ca o primăvară prin ţara morţii;
Bucură-te, Avvă însoţitor la toate treptele încercării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 5

Iconomia sfântă a frângerii pâinii de har şi-a îmbătării treze din al altarului pahar îşi ia virtutea lucrării din Sfânta înviere, tipic când Liturghia cu mâini înalte o cere. În Trupu-I de slavă Domnul îşi dă dumnezeirea şi-n Sânge jarul harului ne aprinde nemurirea. Nestânjenit răspunsul la atâta prea mărire, nu-i decât desăvârşita potirului rodire. Harul ţinut sterp apune, ca mai sterpi să ne facă. Tainic vier, Sfânt Ioane, spre mine te apleacă, altoieşte-mă din nou mladă viţei în ruptură, să nu mă scrumească Domnul ca pe o uscătură. Prielnic să mă înfăşoare întru văpaia Sa nemistuit şi puternic să-i cânt: ***Aliluia!***

Icos 5

Jalea, rana, moartea, strâmta poartă, toate la un loc, în seninul Heruvim cu spadă în roată de foc, fac cheile trecerii la Sfânta împărăţie, sub balanţa subţire pusă de dreapta Pronie. Grozavă-i dragostea lui Dumnezeu în arătare! Cine-i poate purta bunătatea covârşitoare? Când însă coasta îi izvorăşte sânge şi apă vecia aleargă în potire să o încapă. Ci, Sfinte, Tu ne aduci aminte la ochi viitor, cum vor ieşi cei şapte Arhangheli ai potirelor, să verse dragostea pe pământ, dar ca de urgie roşu înec ne va fi a sângelui Său stihie. Bogoslovia lacrimilor dar, tu ne învaţă, să-ţi cântăm din limanul ce limpezimea-I răsfaţă:
Bucură-te, că te-a prisosit roua picată din geana Domnului;
Bucură-te, că lacrimi te-au prididit la auzirea vorbelor Lui;
Bucură-te, că porţi în pleoape diamant de apa sfintei Frumuseţi;
Bucură-te, că din muchea buzei sorbi sarea cereştilor tristeţi;
Bucură-te, că ai plâns şi din dulceaţa numelui ca mirul vărsat;
Bucură-te, că te-a gâlgâit năpada Celui prea dorit şi chemat;
Bucură-te, că ţi-ai umezit ochii de slava Schimbării la faţă;
Bucură-te, c-ai privit judecata prin jarul lacrimii de gheaţă;
Bucură-te, că ne chemi la rănirea cu heruvică jelanie;
Bucură-te, că-ndemni la pocăinţă cu necurmată metanie;
Bucură-te, zelos învăţător întru ştiinţa înlăcrămării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 6

Locul inimii, Sionul, muntele sfintei vădiri, plin îmi răsuflă de vestea Celei de-a doua Veniri. Ca brâu în juru-I plutind, albi ca nişte nori ireali, o sută patruzeci şi

patru de mii de sfinţi virginali, din alăute cereşti cântă şi-n mijlocul lor, cu chip leonin de Mesie, Mielul strălucitor. Sfinte Ioane şi tu domn virgin, dă-mi strai alb de in, sub arcaşul soborniciei să ne împlinim din simfonia de ocean, strună înmiit crescută creastă de nouă cântare, numai lor cunoscută. Şi pe numele Domnului meu cu glas de foc mi s-a dat să-1 duc în dar lui Dumnezeu, „înger de mare sfat". Şi-n roata rostirii curate Cerul ne va purta spre aminul aminurilor toate: ***Aliluia!***

Icos 6

Marea minţii măiestrie heruvică o râvnesc, ca destoinic omului meu lăuntric să-i iscusesc inelul clar din cleştarul cugetului ascuţit, la aur de vis şi simţire curată rostuit. Capetele de cruce ale făpturii unite şi rotund gândului întors în sine păsuite. Şi cum îţi sunt învăţăcel în arta pustnicească. pentru tine, Sfânt Ioane, Domnul să binevoiască să-mi pună în toarta inelului anume lucrat alba nestimată ce-I poartă numele: „Minunat" ce nu se poate ceti, fără numai de primitor, din fiecare făcând un de Dumnezeu purtător. Şi-mpodobit aşa a te lăuda să vin şi eu, bine rostind ca un nemincinos ucenic al tău:

Bucură-te, prin care ne însuşim paradoxele uşurinţei;
Bucură-te, că zvârlim uşurinţa ca frupt din pomul cunoştinţei;
Bucură-te, prin care primim dăruirea de sine ca un toiag;
Bucură-te, că lepădăm dăruirea de sine, că-i iadului prag;
Bucură-te, prin care destoinicim obiceiul, drept bun sfinţitor;
Bucură-te, că ne dezbărăm de obiceiul cel îndobitocitor;
Bucură-te, prin care zidim neştiinţa în cele vinovate;
Bucură-te, că nimicim neştiinţa, că-i fântână de păcate;
Bucură-te, prin care ne întemeiem mai tari pe piatra credinţei;
Bucură-te, că ucidem împietrirea că îi pieirea fiinţei;
Bucură-te, că fără voia lui ne dă folos şi duhul pierzării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 7

Numele Domnului, apriga doririi chemare, dar Numele Domnului de Slavă, cine îl are? Alb călăreţ cu arc, pe cal alb, este numele Său. Domnul îl dă cui voieşte ca un tare Dumnezeu. Sfinte Ioane, mare rănit al dragostei domneşti, dă-mi şi mie cu-viinţa cu care tu îndrăzneşti şi ştiinţa ta întru arcăşia cugetătoare, la înaltul arc al rugăciunii săgetătoare. Nevăzutul război şi inima mea să-1 cuteze şi la lupta Domnului, alb să se înfăţişeze. Dulceaţa de spangă sfântă şi pe ea să o străpungă şi la plânsoarea cântului necurmat să ajungă. Cu Sfinţii cerului şi pământului să pot cânta, ca un adevărat rănit al dragostei: ***Aliluia!***

Icos 7

Ochii oglindiţi la spada de văpaie a inimii, străjuitor afară şi-nlăuntru voi pâlpâi învierii, când îmi va înflori numele de dar, întru răsuflul tihnit al liniştii fără hotar, Domnul Păcii pune în noi voroava-i negrăită, ce nu o prinde decât urechea în duh trezită. Cele şapte tăceri ale rugăciunii curate, ce-s şapte tunete ale cerului încuiate, le-ai ascultat, Sfinte Ioane şi le-ai pecetluit, cu grijă tare, precum anume ţi s-a poruncit de acel mare arhanghel, cu glasul Leului sfânt văzut cu un picior pe mare şi altul pe pământ. Acest scump cuvânt numai Domnul îl poate dărui aleşilor Săi, pentru care îţi vom şi glăsui:
Bucură-te, că darul îndumnezeirii tăinuit îl învistierim;
Bucură-te, că tainicele Lui comori lumii le propovăduim;
Bucură-te, că a Lui sfinţenie păzim cu al limpezimii zid;
Bucură-te, c-ale Lui mărgăritare nu le dăm porcilor în blid;
Bucură-te, că neprihănirea Lui nimic nu poate s-o atingă;
Bucură-te, că în vasele sfinte nu vom lăsa câinii să lingă;
Bucură-te, că inimii i-am dat muzică de care nu te saturi;
Bucură-te, că de luptă 1-am luat glas cu tăiuş de două laturi;
Bucură-te, că taina-i stă în vileag şi din lumină e urzită;
Bucură-te, că grăirea-i fără văl e încă mai acoperită;
Bucură-te, că Numele de nespus ni-i şi roată neîntinării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 8

Plinitor de peste plinătatea plinătăţilor, gândirii zenit, „părinte al veacului viitor" fulger în catapeteasma frunţilor spornic oprit, odihnă, octavă sufletului meu învăluit. Cum să Te gângur, să Te zic, să Te chem, să Te numesc, cu ce lărgimi de aripi rostirii lin să cresc, până la Tine, Sfântul, marele lumilor Mire. Nu aflu în vorbe numelui Tău asemuire. Doar spusa minţii în inimă neglăsuitoare Te strigă în duh paşnic, lipită de răsuflare. Şi, Doamne, îndrăznind cu Sfântul Ioan năier, vâslim în ritmul marelui vultur, olăcar la cer. Vino la Ierusalimul nostru nou, la nunta Ta sub ramul întâmpinării să-Ţi cântăm: ***Aliluia!***

Icos 8

Rubinul, Ioane Sfinte, poartă-n limpezimea lui aprins Apocalips al patimii şi al vinului. Că mintea la tot omul, din rădăcini desfrânată, o închipuie semeaţă femeie înstemată, în ipostazic veşmânt de purpură stacojie, tălănind de-a călare, cu domnească dibăcie, fiara cea cu capete şi cu zece coarne, lumeasca ei împărăţie de poftă şi carne. Beată de a ei putere, potiru-i de curvie, mintea trufaşă, roabă la propria-i demonie, numai năpasta, ispita ne mai poate izbăvi că numai inima zdrobită nu se va urgisi. Ci, Sfinte, ajută-mă să mă dobor, să mă înfrâng şi la lauda de acum şi alte flori am să-ţi strâng:

Bucură-te, că ne umbrim sub şapte coarne ale cununii de spini;
Bucură-te, că ne primim discernământul din sita sfântului chin;
Bucură-te, că îndrăznim la asceza nopţilor deşertăciunii;
Bucură-te, că zorim la asprimea izvoarelor nestricăciunii;
Bucură-te, că ne dăruim celor trei voturi ale îngerilor;
Bucură-te, că dorim darul muceniciei şi al înfrângerilor;
Bucură-te, că ne silim la vrednicia înfierii virginale;
Bucură-te, că dorim şi brâul încingerii pectoral;
Bucură-te, că ne-am făurit candelă veghii fără încetare;
Bucură-te, că trudim să avem şi oloiul celor cinci fecioare;
Bucură-te, că râvnim nupţialele virtuţi ale aşteptării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 9

Smarald inelar e marele nimb al arătării, concentrată prezenţă de taină a depărtării, stranie nestemată a vederii Sfântului Tron, vârf virginal al lăuntricei suiri în Eleon. O undă a lui doar şi iată cer de viziune, deschis să vezi prin străvezimile de rugăciune, cum tot trupul Vavilonului prea tare cetate, cade şi piere în vâltoarea mărilor spurcate. Sfinţenia cu păcatul nu pot sta împreună, blândeţea cu atingerea doar scrumeşte, răzbună. Sub ocrotirea ta, Sfinte Ioane, să ne iscuseşti, să primim gingăşia puterilor dumnezeieşti. Şi întăriţi cu Duhul Stăpânitor să putem murmura, în amurgul extazului de smarald: ***Aliluia!***

Icos 9

Şi prin aura topazului, luminos, auriu, linia obrazului Fecioarei unduieşte viu. Şi cu palmele suite în semn de rugăciune, în doicul pântecelui ţine izbuc de minune. Soarele plin, orbitor şi ca într-un engolpion îndumnezeitor, Sfântul Prunc, împărat în Sion. Stă Maica Luminii şi a Lumii pe cornul lunii în marele semn anume suit înţelepciunii. Plânge Maica Luminii şi a Lumii în tăcere, că Fiul Omului se naşte în noi cu durere. Naşterea noastră din cristelniţă însufleţită, ce, Sfinte, tu ne-o creşti feciorie nenuntită. Tu, de Dumnezeu pe Cruce Fecioarei înfiat, vârf al îmbisericirii, ce te lăudăm curat:
Bucură-te, că Domnul Golgotei cu un cuvânt te-a numit fiul Său;
Bucură-te, pentru voroava ce te-a făcut frate al lui Dumnezeu;
Bucură-te, că Preacurata a primit să-ţi fie Mamă cerească;
Bucură-te, că ţi-ai plinit chip şi asemănare dumnezeiască;
Bucură-te, că ţi-ai descoperit Taborul din patima Mielului;
Bucură-te, că şi noi am ţintit scara de sus, cap al Betelului;
Bucură-te, că şi noi am pus bun început al duhovniceştii rodiri;
Bucură-te, că şi în noi a solit înger de dar al Buneivestiri;

Bucură-te, că ne vom primeni staulul minţii cât mai luminos;
Bucură-te, că şi în ieslea noastră se vrea în scutec Domnul Hristos;
Bucură-te, că şi în noi Betleemul şi-a deschis cerul cântării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 10

Treji muguresc trei luceferi ai logodnei de safir, fiicei ierusalimitene la umeri şi la mir. înfăşurată în zăpadă de in fără pată, stihar se înseamnă, sfinţenie înluminată, înaurită măreţie de Duhul aleasă, Mielului să îi fie sofianică Mireasă. Stă mânecând cu tot alaiul cinstei nupţiale, aţintită veghei înalte a cununii sale. Sub înfăţişarea prezbiterului alb părinte, tu îi aduci năstrapa rugăciunii nesfârşite, în palme i-o pui ca pe o inimă de aur vie, plină de mirul Numelui Celui ce va să vie. Şi harul arzând în jarul năstrapei va inela, fumuind în lung crin, un mulţumitor: ***Aliluia!***

Icos 10

Ţintuit de sus, în miezul lui, ametistul a sclipit şi vederii şi-a deschis cristalinul larg năpădit. Dincolo de tot jocul de văluri şi de străluciri, tu ne arăţi prin spărtura fericitoarei luciri cum Domnul trimite modul înnoirii pe pământ, Ierusalimul ceresc, cu plutitor pogorământ. Din vârful cel mai sprinţar al muntelui cunoştinţei, tu creşti din aur şi cleştar, cetate, izvorul minţii, cum ochiului aievea niciodată n-a răsărit şi nici în oglinzile visului nu s-a mai ivit. Toată scumpătatea şi odoarele întrupării, aduse şi făcute semnele transfigurării. Şi măsura trestiei de aur datu-s-a ţie, pentru care îţi lăudăm a ta proorocie:
Bucură-te, că dăruit Paradis în noi a deschis Domnul cel drept;
Bucură-te, că Logos în jur nescris, în noi a sădit cel înţelept;
Bucură-te, că lumea nouă o inimă are, cea plină de dar;
Bucură-te, că în trăirea viitoare inima-i singur altar;
Bucură-te, că în mijloc stă Ierusalimul floare străvezie;
Bucură-te, că-i sunt doisprezece apostoli pietre de temelie;
Bucură-te, că numărul omului e analog celui de înger;
Bucură-te, că în loc de soare, Domnul va fi nămiezii vistier;
Bucură-te, că în El coboară şi suie treptele contemplării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 11

Uşa cerului deschisă şi în Duhul răpit, vezi în privelişte faţa împăratului nuntit, perindarea sfinţeniei pe cinuri coborânde, lunecând lumina din curba aripilor blânde. Toată alba curtenie a viului Dumnezeu purceasă la primirea ca mire a Fiului Său. La acest ceas opt sute optzeci şi opt de viori, în mâini sihăstreşti, cheamă în aşteptare de fiori. De însetare adâncă sufletele se desfac, înflorind la melodia celui

de-al optulea veac. Chemarea Numelui, prezenţa Domnului în lipsă nu va aduce pacea zorilor fără eclipsă. Şi precum potiru-i plin, venirea Lui se va vărsa, cerurile toate pacea-I vor cânta: ***Aliluia!***

Icos 11

Veni-va veleat cu alt lut, alt cer, altă vecie, proaspăt viitor crescut, trup de biserică vie. Lumea întreagă va fi neţărmurit chivot, numai Sfânta Sfintelor, numai prestol sfânt peste tot. Şi cum viaţa în sine e veşnică Liturghie, taina lucrării de aici e taină de cununie. Doar vinul laudei fiind jertfa fără de Calvar, mintea având liturghisitor şi inima altar. La nunta Miresei pure cu Verbul lui Dumnezeu dat îi firii virginale să dăinuiască mereu. Din peştera din ostrov, Patmosul de surghiunire, tu ne scrii duminical vecia de nuntire. Cum marele înger ţi-a dat sul de slove, mâncare, de-ţi strig cu şapte biserici şi această cântare:

Bucură-te, că noi vom făuri mlădios alb alai cununiei;
Bucură-te, că noi toţi ne vom înfrăţi prinşi de dansul Isaiei;
Bucură-te, că în cor ne vom uni la muzicala unitate;
Bucură-te, că mistic ne vom însoţi Mielului Celui de departe;
Bucură-te, că în Hristos, Cel Unul în toţi şi noi toţi vom fi una;
Bucură-te, că fiecărui El va da inelul, brâul, cununa;
Bucură-te, că din edenic alămâi fruntea ne va încununa;
Bucură-te, că îmbrăcând şi pectoralul, ne vom revirgina;
Bucură-te, că ajungând îngeri în trup, toţi ne vom îndumnezei;
Bucură-te, că la stadia unitivă, treimic toţi vom hori;
Bucură-te, că Duhu-Şi va pune herb în aura inelării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 12

Zvâcnitu-mi-a înfrigurat zăvodul sufletului un deget de gând 1-a picurat chiar în cumpăna lui. Dar n-am apucat întrebarea cine poate să fie? Ca smirna m-a năpădit a Domnului bucurie. Mi-e aici, în pragul făpturii, bunătatea stăpână, împietrirea mi-a ciocănit cu înstelata-i mână. Nu-s vrednic, Doamne Iisuse, să-mi intri în cămară, dar cum lăsa-Te-voi, Doamne, la uşa mea afară? Tăcerea din temeie şi rugăciunea răpită, îşi potrivesc ascuţişul spre clipa dăruită. Sfinte Avvă Ioane, povăţuieşte-mă bine, cum să-mi înveşnicesc odihna Domnului la mine, ca să mă întrepătrund în haric răsuflu cu ea, la rodnică isihie şi tainic: ***Aliluia!***

Icos 12

Întru nămiaza acelui mâine al minunii, de fi-vom în Rai la Amprorul înţelepciunii, glasul Domnului vom auzi în lina grădină, zefir al inimii, trezind harfele de lumină. Din psalmul său de soare, izvoarele frumuseţii curg în râul apa vie cât şi-n Pomul vieţii. Şi suie din trunchi în floare, din fruct la desfătare, în prea dulce pârg numele

de binecuvântare, aşa gustând din mustos miez, cântecul nemăsurat, aşa chemând cu sfânt viers, numele neînserat, străluci-ne-va iar rourul zorilor făpturii. Şi cum Sfinte, tu ne scrii ultim adevăr Scripturii, „Vino, Doamne!", căruia Domnul răspunde: „Iată vin!" aşa şi noi vom rosti stihirea aceasta de Amin!
Bucură-te, că victorioasă flacără e numele Domnului;
Bucură-te, că veghea Lui stăruie trează şi în toiul somnului;
Bucură-te, că puteri de lecuire din zicerea numelui curg;
Bucură-te, că El ni-i cvintă credinţei, fără clintire sau amurg;
Bucură-te, că suprafirească prânzire sufletului meu îi cere;
Bucură-te, că-n buna-i rostire sorbim din duhul de înviere;
Bucură-te, că purpura dăruirii o sângeră singurul Sfânt;
Bucură-te, că pâinea nemuririi cinăm din arzătoru-I cuvânt;
Bucură-te, că numele e lumină ce dezvăluie, arată;
Bucură-te, că în El se izbăvesc toţi cei cu dorire curată;
Bucură-te, că-n El tu ne înveţi felul ceresc al cuminecării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 13 (de trei ori)
O, Ioane, Sfinte Avvă al chipului vulturesc, duhovnicesc al meu părinte şi ctitor sufletesc, iată-mă, acordat alăută drept-slăvitoare, nădăjduind tu să-mi veghezi sfânta înflăcărare. Apără-mă să-mi ţin tot viu văpaia arcană, litania Numelui de foc cu dulceţi de mană. Uriaş al Duhului grai cu furtuni de suspine, inima împăcându-L să-L zică cum se cuvine. Din cugetătorul arcuş al celor cinci cuvinte, arcuind pe unitatea simţurilor strunite. Numai din cântare, răul din lume să se ducă, iureşul din suflul rostirii izgonindu-l nălucă. Iezerul de foc şi fântâna adâncului să-l bea, laolaltă cu cerurile toate când vom dura: ***Aliluia!***

După care se zic iarăşi:

Icos 1
Binecuvânta-vom pe toţi cei ce ne urăsc sau iubesc, noianul binecuvântării totul să înece. Din binecuvântare lumile se-ndumnezeiesc, cel ce binecuvântează în Dumnezeu petrece. Binecuvântarea-i zăbavă bine dăruită, cât şi săgeată învăpăiată a marelui salt. Binecuvântarea, cruce peste creştet sădită, revarsă în noi harul Numelui Celui Preaînalt. Dar binecuvântarea îi şi adâncă plecare, genunche ce s-a închinat smereniei celuilalt, ca să ajungă aşijderi cea mai de sus închinare a îngerilor, Preacuratei şi Preasfântului Duh. Binecuvântează dar, ca să-mi cutez sfânta lucrare, ca dintr-un zbor să-ţi cânt, cu tot sufletul în văzduh:
Bucură-te, al inimii rugătoare bogoslovitor apostol;
Bucură-te, al minţilor cutezătoare oblăduitor prestol;

Bucură-te, al prezbiterilor celor albi centenar cunună;
Bucurâ-te, al Predaniei celei arcane verigă străbună;
Bucură-te, părintească bunătate cu sfânt iscusit dăruită;
Bucură-te, aloi de harismă la preoţie acoperită;
Bucură-te, lacrimă de pe mâinile sfinţitoare;
Bucură-te, belşug de blândeţe pentru lăuntrica aflare;
Bucură-te, străluminare de mir necesară înnoirilor;
Bucură-te, pecete de gnoză însemnată asupra fiilor;
Bucură-te, că dat ţi-e să păstrezi cheile şi sicriul lucrării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 1

Arzătorule Sfânt, rob al harului dulce nespus şi verhovnic al iubirii de smarald a lui Iisus, bătrân alb cu petalonul tainicei arhierii şi dascăl de tâlc al pecetluitei bogoslovii, primeşte-ne sub dreptarul crinului împărătesc. Punerea mâinilor în creştet ne-o luminează şi la virginitatea Cerului ne înfiază, ca să-ţi cântăm de tot istovul din sfinţenia lăudării: ***Bucură-te, Ioan, bogoslovul, părinte al binecuvântării!***

Părintele arhimandrit Andrei Coroian: Sărbătoarea adormirii Sfântului evanghelist Ioan, apostolul iubirii

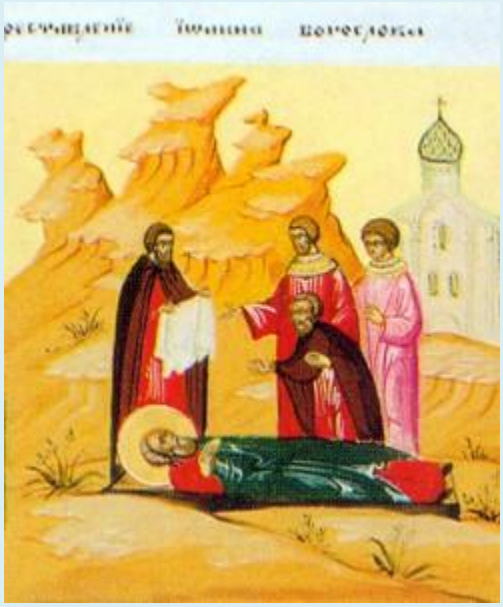

"Sfântul apostol Pavel în Epistola către Galateni, enumerând roadele Duhului Sfânt, dă prioritate iubirii dumnezeieşti, căreia îi urmează: ***„bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea, curăţia" (Gal. 5, 22-23).***

Tot el consacră un întreg capitol - 13, din întâia Epistolă către Corinteni, acestei virtuţi nepieritoare, concentrând într-un imn, prin negaţie şi afirmaţie, calităţile ei. Dacă iubirea „nu se trufeşte, nu invidiază, nu se poartă cu necuviinţă, nu caută la ale sale", în acelaşi timp ea „se bucură de adevăr, pe toate le suferă, pe toate le crede, pe toate le nădăjduieşte, pe toate le rabdă", fiind virtutea care niciodată "nu se trece" (I Cor 13, 1-7).

Din aceste două texte înţelegem că iubirea dumnezeiască are o importanţă fundamentală în viaţa creştină, datorită forţei ei motrice care pune în mişcare lucrarea credinţei şi datorită atotcuprinderii ei care împlineşte, înfrumuseţează, desăvârşeşte viaţa.

Acelaşi apostol Pavel o prezintă ca pe o „cale, care le întrece pe toate" (I Cor. 12, 31), calea superioară de cunoaştere a lui Dumnezeu şi de unire cu El prin harul Sfântului Duh.

Iubirea este o cale mult râvnită, unică prin frumuseţea şi măreţia ei, dar chiar dintre eroii credinţei - Sfinţii, puţini sunt acei care au străbătut-o întreagă. Prin viaţa şi scrierile lui, Sfântul Ioan evanghelistul, apostolul Iubirii, se arată primul dintre aceşti călători, după Maica prea curată şi Botezătorul Ioan, care au avut meniri cu totul aparte. El parcă mai înainte a citit cele scrise de Sfântul apostol Pavel cât şi cuvintele spuse de Hristos învăţătorului de Lege ***„să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din toată puterea ta şi din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuţi" (Luca 10, 27).***

În tânărul pescar din Betsaida, Dumnezeu a hărăzit virtuţile strămoşilor săi: credinţa cea tare a lui Avraam prin care, asemeni acestuia şi-a părăsit casa, părinţii şi patria iubită, urmând Mântuitorului şi propovăduindu-L în toată lumea, smerenia lui Iacob, prin care se înalţă la cereşti descoperiri, râvna lui Ilie, curajului Sfântului Ioan Botezătorul, primul său dascăl, blândeţea lui Moise şi sensibilitatea poetică a lui David, pe toţi însă depăşindu-i prin marea sa iubire faţă de Dumnezeu şi de Hristos. Iubirea de Dumnezeu l-a păstrat în feciorie şi curăţie asemeni Sfintei Fecioare Maria. El îndrăgeşte din prima clipă şi urmează pe Hristos la a cărui şcoală se desăvârşeşte. Cu sufletul său delicat Îl înţelege mai bine decât ceilalţi apostoli fiindu-i aproape chiar şi în clipa răstignirii. Alături de mai vârstnicul Petru şi de fratele său Iacob este între apostolii cei mai apropiaţi care vor deveni stâlpii Bisericii întrecându-i în iubire şi ataşament, precum şi putere de pătrundere, fapt care îl face mult iubit de Domnul.

Faptul că era iubit se vede că nu-i deranja pe ceilalţi apostoli, de unde reiese că pe lângă curăţia şi capacitatea sa de a înţelege sensul cuvintelor şi faptelor Mântuitorului, Ioan purta în suflet, o nevinovăţie de copil şi o mare iubire de Dumnezeu şi de oameni.

Iubirea lui profundă, era întemeiată pe cunoaşterea lui Hristos că Dumnezeu, ca Logos întrupat (Ioan 1,14) şi era motivată de iubirea lui Dumnezeu faţă de om: ***„Că într-atât a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său cel Unul-Născut L-a dat, pentru ca tot cel ce crede într-Însul să nu piară, ci să aibă Viaţă veşnică" (Ioan 3, 16).***

Ştia de la Hristos că ***„Dumnezeu este iubire" (I Ioan 4, 8)*** şi că ***„cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne în el" (I Ioan 4, 16)*** că ***"noi îl iubim pe Dumnezeu pentru că El ne-a iubit mai întâi" (I Ioan 4, 19).***

Iubirea desăvârşită faţă de Hristos îl determină la o atenţie maximă faţă de faptele şi cuvintele Învăţătorului său, pe care le pune în inima lui, înregistrându-le ca ni-

meni altul şi transmiţându-le în Evanghelia sa după zeci de ani. Evanghelia şi epistolele sale sunt scrieri fundamentale ale Noului Testament de o mare adâncime teologică şi înălţime duhovnicească.

Din scrierile lui aflăm că Hristos este ***„Calea, adevărul şi viaţa” (Ioan 14, 6)*** că este ***„învierea şi viaţa” (Ioan 11, 25)*** că este ***„pâinea vieţii” (Ioan 6, 48), „Trupul Lui fiind adevărata mâncare şi Sângele Lui fiind adevărata băutură” (Ioan 6, 55)*** pe care mâncându-le vom avea viaţă întru noi şi vom fi înviaţi în ziua cea de apoi (Ioan 6, 54).

Sfântul Ioan este singurul evanghelist, care din convorbirea Domnului Iisus cu femeia samarineancă reţine că Dumnezeu este Duh şi închinarea vrednică ce trebuie să I se aducă, este „în Duh şi adevăr” (Ioan 4, 24). Că Hristos este „viţa cea adevărată”, iar noi credincioşii mlădiţele, că numai întru El se poate aduce roadă multă, iar fără de El „nu se poate face nimic” (Ioan 15, 5). Iubirea noastră faţă de Hristos şi a unora faţă de alţii trebuie să fie precum a fost iubirea Lui (Ioan 15, 12) căci nimeni nu poate avea o iubire mai mare decât aceasta, „ca viaţa Sa să-şi pună pentru prietenii lui” (Ioan 5, 13).

Iubirea faţă de Hristos, atenţia cu care a reţinut şi darul de a transmite adâncimi teologice devenite adevăruri de credinţă ale Bisericii, au făcut din Sfântul Ioan primul şi cel mai mare teolog al Bisericii. Glasul lui de tunet a enunţat adevăruri de credinţă referitoare la Sfânta Treime; ***„Trei sunt Cei ce mărturisesc în Cer: Tatăl, Cuvântul şi Sfântul Duh şi Aceştia Trei una sunt” (I Ioan 5, 7);*** referitoare la persoana Sfântului Duh „Cel ce din Tatăl purcede” (Ioan 15, 26).

La Sfântul Ioan, Iubirea niciodată nu este despărţită de Adevăr. [Deţinând] discernământul net între bine şi rău, Iuda este numit „vânzător” (Ioan 18, 2) iar cel care nu mărturiseşte că Iisus Hristos a venit în trup este antihrist (I Ioan 4, 3) precum şi comportamentul faţă de eretici de-a lungul vieţii sale ne arată cu prisosinţă acest fapt. Pe cât de fierbinte a fost iubirea pe care a purtat-o în suflet pe atât de luminat este adevărul pe care îl mărturiseşte. Iubirea sa, nu doar că cuprindea în sine toate celelalte virtuţi, dar prin ea a putut învinge frica de moarte, arătându-şi dispoziţia jertfelnică de a muri şi pentru alţii.

Sfântul apostol al Iubirii biruind frica, a fost singurul ucenic care l-a însoţit pe Hristos în noaptea cea neagră a patimilor Sale. Iubirea lui curată, desăvârşită faţă de Mântuitorul Hristos l-a făcut părtaş trădării, bătăilor, scuipărilor, batjocurii, suferinţei şi morţii Domnului alături de Sfânta Născătoare de Dumnezeu şi de fe-

meile mironosiţe, trăind în sufletul său, la picioarele Crucii o suferinţă mută „în care singura mângâiere era nădejdea învierii”.

Iubirea sa jertfelnică a dovedit-o şi la adânci bătrâneţi, când pentru a salva viaţa unui tânăr lăsat în grija unui episcop şi care devenise şeful unei bande de tâlhari, n-a pregetat să străbată păduri şi pustiul deşertului căutându-l prin peşteri tâlhăreşti, găsindu-l în cele din urmă. După o alergare dramatică în urma celui care fugea de ruşinea faptelor sale, l-a readus în Biserică, pocăindu-se împreună cu el, până ce acesta a primit iertare, iar mai târziu a ajuns episcop.

În cea dintâi lună a anului bisericesc, în ziua douăzeci şi şasea, prăznuim mutarea la cele cereşti a Sfântului apostol şi evanghelist Ioan - apostolul Iubirii. Viaţa sa de iubire jertfelnică, cuvintele sale dulci şi luminoase lăsate în Sfânta Evanghelie şi cele trei Epistole, precum şi rugăciunea sa plină de îndrăzneală faţă de Mântuitorul Hristos, care l-a primit la pieptul Lui, ne sunt imbold şi tărie „în a ne iubi unii pe alţii” şi într-un gând a mărturisi Treimea cea nedespărţită şi toate adevărurile credinţei noastre.

Ne rugăm cu smerenie Sfântului apostol să mijlocească Blândului şi Dreptului Judecător - Hristos, mântuirea sufletelor noastre“.